Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T No 120228 938

Nr. 79 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Omul misterios

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

amănunte despre
PREMIILE DE

10.000 lei

relativ la Jocuri
se găsesc în pagina II-a
a fascicolelor
No. 74, 75, 76, 77

[redacted]

Strângeţi cu atenţie cele 10 cupoane. Al 6-lea cupon în pag. 3216

La „Cei trei cercetaşi“ se pot face şi abonamente în felul următor:

Pentru	10	numere	45	lei
„	20	„	80	„
„	30	„	120	„

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului „UNIVERSUL“.

Omul misterios

CAPITOLUL I

Destăinuirile lui Șarpe Inaripat

Iată așa dar pe fiorosii mangași debarcați pe neașteptate pe insulă, în timp ce cei trei cercetași, rămași pe o insulă vecină, erau separați de Flora!

Zomba, care rămăsese pe malul opus, la prima alarmă dată de Ureche-Fină, alergase la fort spre a lua piroga legată acolo și ducând-o cercetașilor, aceștia să poată traversa canalul.

Intre timp, Flora primise vizita lui Floare de Seară, sora lui Șarpe Inaripat, tânărul șef mangaș, care precedase pe fratele său și pe războinicii săi, spre a veni s'o anunțe să stea închisă în fort.

O puternică rivalitate exista decâtva timp între Șarpe Inaripat și Cioc de Vultur, comandantul suprem al tribului, din cauza lui Flora, gazela cu păr de aur, pe care amândoi o râvneau de soție, blondul ei păr fiind considerat ca o supremă onoare pentru trib.

O rivalitate atroce, mortală, împinse pe Cioc de Vultur, debarcat pe insulă și el cu războinicii săi să atace pe sărmana Floare de Seară, când aceasta eși din fort, s'o ucidă apoi s'o scalpeze, atârnându-i coama de cingătoare ca un trofeu sfidător.

Zomba după ce conjurase pe Flora să nu deschidă cu

nici un preț și să nu iasă din fort, plecase pe canal, cu piroga, spre locul unde îl aștepta Indianul lacustru.

Acesta sta lângă bifurcația canalului și era foarte îngrijorat auzind urletele sălbatecilor și împușcăturile lor.

Zomba îl asigură:

— Nu fii îngrijorat; domnișoara blondă e închisă în fort, afară de orice primejdie.

„Tă să mă duci pe malul insulei fortificate, apoi fugi la cercetași cu piroga.

Așa făcură.

Indianul, lopătând viguros, debarcă în locul care i se părea mai sigur și depuse acolo pe negru care dispăru subit.

Dar în momentul când voia să se îndepărteze spre a se duce la cercetași, se simți apucat cu brutalitate de spate, și în umbra serii ce se lăsa, văzu câteva capete groaznice.

Indianul era flexibil și viguros; cu o smucitură violentă se liberă de strânsoare, făcu un salt și se aruncă în canal, ispărând sub apă.

Mangașii săriră în pirogă și îl căutară pretutindeni.

Dar tufișurile dese depe mal, adăpostea suficient înotul lui Ureche-Fină, așa că urmăritorii renunțară la vânătoare și plecară pe canalul din stânga.

Se poate ușor închipui în ce stare de îngrijorare se găseau cercetașii în acest timp.

Auziseră împușcăturile și urletele sălbatecilor fără să-și poată da seama de ce se întâmpla.

Credeau că poate Flora și Zomba erau în mare pericol.

Jean Bart plecă în căutarea lui Ureche Fină spre a-l striga.

Indianul ar fi putut să le dea multe explicații.

Dar nu-l găsi nicăeri.

Dar deodată se văzu înconjurat de câțiva Mangași care scoțând urlete fioroase îl amenințau cu sulițele.

Ligurul nu-și pierdu cumpătul.

Ridică securea și rotind-o viguros isbuti să-și croiască drum, fără să fie cel puțin atins.

Raimondo și Marius veneau în ajutor.

Toți trei se refugiară după un șir de copaci care formau un fel de barieră.

Mangașii nu îndrăsneau să treacă de acel adăpost, ținuți în respect de carabinele albilor.

La rândul lor, aceştia nu îndrăsneau să se mişte, bănuind că Mangaşii erau numeroşi şi ştiindu-i capabili să le întindă o cursă, în care ar fi căzut din cauza superiorităţi numerice a adversarilor.

Dinspre insulă se auzea venind sgomote nemişcătoare.

Cei trei cercetaşi nu ştiau la ce să se aştepte când Raimondo se hotărî deodată:

— La dracu! Să lăsăm pe idioţii, ăştia aci şi să fugim spre fort!

Se strecurară dealungul şirului de copaci, apoi se asvârliră înot în canal.

Fură urmăriţi de un nor de săgeţi.

Nu toţi Mangaşii aveau puşti iar aceştia nu aveau de loc.

Dar săgeţile trecură şuerând pe deasupra lor mai ales din cauza întunericului care începuse să se lase. Din fericire în canal nu se afla nici un crocodil, nici gimnot, nici carib, cu care făcuseră o usturătoare cunoştinţă altădată.

Debarcară pe insula fortificată si începură să alerge.

Dar eşiţi din tufişurile care învecinau malul, în câmpia care se deschidea înaintea lor, li se oferi un spectacol neaşteptat.

Două cete de mangaşi se lupta cu puştile şi cu arme albe.

In fruntea uneia era Şarpe Inaripat.

Partida opusă, al cărei şef nu se vedea, era aproape învinsă.

Ce pricină avea această rivalitate neaşteptată?

Cercetaşii se întrebau acest lucru în timp ce asistau nedumeriţi la lupta crâncenă.

Dar nu puteau rămâne mult timp neutri.

Noaptea se lăsase şi în cerul limpede o lună strălucitoare lumina fioroasa luptă.

Tinerii Italieni verificară încărcătura armelor apoi, cu revolverele în mână se asvârliră în luptă.

Traseră orbeşte, în dreapta şi în stânga.

O duzină de sălbateci căzu la pământ în mijlocul coviferării celorlalţi.

Surprinşi de atacul brusc şi neaşteptat, supravieţuitorii se răspândiră în toate părţile cu urlete înfiorătoare. Raimondo, Marius şi Jean Bart săriră la Şarpe Inaripat cae încerca să reziste.

Intr'o clipă îl legară cu un laț pe care fiecare avea obiceiul să-l poarte la brâu.

Legat ca un salam, tânărul șef fu împins, fără prea multe menajamente, în direcția fortului.

Dar Șarpe Inaripat se opri deodată și zise cu voce puternică în limba ispano-indiană, care un amestec de dialecte din ambele limbi pe care albii începuseră să-l înțeleagă.

— Nu înaintați!

„Toată pădurea e plină de războinici de-ai lui Cioc de Vultur.

„Toți sunt înarmați numai cu sulițe.

„Acei care aveau puști s'au dus spre fort.

„Dar sunt atât de numeroși încât vă vor învinge.

„N'aveți frică de mine.

„Sora mea Floare de Seară, s'a dus să anunțe pe Gazela cu păr de aur să se ferească de Cioc de Vultur.

„Eu am venit cu oamenii mei ca face bine Gazelei cu păr de aur!

„Vă jur pe Marele Spirit Bun că nu vă voi trăda!

„Voi fi aliatul vostru contra lui Cioc de Vultur...

Cercetașii care auziseră dela Ureche Fină chestia cu tânăra indiană, înțeleseră că Șarpe Inaripat nu mințea.

Se priviră întrebători.

CAPITOLUL II

Sfârșitul lui Cioc-de-Vultur

O umbră țâșni afară dintr'un boschet.

Jean Bart sări la dânsa cu securea ridicată.

Dar când se apropie se auzi o voce rugătoare care spunea în limbajul lui Șarpe Inaripat.

— Nu mă lovi! Nu mă lovi! Eu sunt cu Șarpe Inaripat!

Se întoarse spre șeful său, se târî la picioare, îi îmbrățișe genunchii și pierzând mult sânge din rănile sale, gemu:

— O tinere șef! O tinere șef!

„Cioc de Vultur ți-a ucis surioara!

„Acum părul ei este atârnat de cingătoarea dușmanului tău!

Nu mai putut spune mai mult și se prăbusi lat în timp ce un val de sânge îi tâșni pe gură.

Murise.

Marius, între timp, deslegase pe Șarpe Inaripat.

Acesta nu-l lăsă să sfârșească, cu o violentă smucitură își liberă brațul de ultimele încolăcituri ale frânghiei, scoase un răget supra omenesc la auzul vestei tragice și ca o fiară turbată se asvârli înspre pădure fără să se mai ocupe d numărul dușmanilor.

Raimondo, Marius și Jean Bart îl urmară, cu revolverele și securele în mâini, trăgând și lovind orbește în toate părțile, străbătură prin grupurile dusmani cari cu toate sulițele lor și cu tot numărul lor nu putură nici să se apere.

Ajunseră astfel în câmpia din fata fortului, iluminată de focurile mangasilor ametiti de băutură.

Acolo se ascunseră după niște copaci și trasera de mai multe ori în sălbateci.

Văzură deodată pe Șarpe Inaripat care luase pe drum, după dânsul pe câțiva partizani de ai săi și ataca acum cu furie pe mangașii amețiți de băutură. Il văzură sărind în spinarea unui indian uriaș care în acel moment întorcea spatele.

Nu putea fi decât Cioc de Vultur de oare ce avea înfățișarea unui mare șef.

Cioc de Vultur, căci el era, începu să alerge pe câmp cu acea ciudată povară în spate, care încerca să se scape, căutând să lovească cu tomahawkul înapoi spre a-și ucide adversarul.

Dar Șarpe Inaripat agil și puternic, evita loviturile și isbuti să târască pe bătrânul șef, trântindu-l la pământ și apucându-l de gât cu brațul stâng se întoarse în spre direcția în care bănuia că se găsesc cercetașii.

Și urlă:

— Șefi cu figuri palide! Uitați-vă cum se răsbună frații Floarei de Seară!

Ridică tomahawkul smuls din mâna lui Cioc de Vultur și cu o singură lovitură îi despică în două capul aceluia care fusese vreme îndelungată șeful suprem al Mangașilor, groaza triburilor mărginașe.

Cercetașii văzând că fortul era inexpugnabil și convinși că Flora nu riscă nimic, întrebară atunci pe tânărul șef spre a le explica luptele fratricide ale căror motive nu le puteau ghici.

In vreme ce ambele partide se masacrau, acela al lui Cioc de Vultur, lipsit de șeful său și dezorientat era aproape înfrânt; Șarpe Inaripat făcu tinerilor italieni o lungă povestire care se poate rezuma în puține cuvinte.

In tribul Mangașilor era discuție pentru posesiunea Gazelei cu păr de aur.

Bătrânul și tânărul șef voiau fiecare s'o aiă în cortul lor.

In discuția aprinsă interveniră, firește, și prietenii respectivi.

Cearta se întinse în întregul trib care se diviză în două partide diferite.

Ficcare din acestea se puseră în urmărirea cercetașilor pe cont propriu.

Spre a lua înainte Șarpe Inaripat își trimesese sora să sftăuiască pe Flora să nu iasă din fort.

Spionii, cari de câteva zile pândeau prin vecinătate, raportaseră că Flora era singură și că cei cinci oameni se îndepărtau în fiecare zi de ea spre a lucrat într'un punct îndepărtat al insulei.

Dar Cioc de Vultur, care avea și dânsul spionii săi, înțelesese trimeterea Floarei de Seară la Flora și jurase să se răsbune.

Ce se întâmplase cu nefericita indiană văzurăm.

Dar fapta avusese consecințe tragice pentru el.

Șarpe Inaripat își răsbunase sora ucigându-și adversarul

După ce își isprăvi povestirea, pe care o făcu cu o mulțime de florituri de stil pitoresc, conchise.

— Acum spiritul lui Cioc de Vultur vagabondează pe malul stând al fluviului unde domnește Marele Spirit.

„Acest mal e cufundat în întuneric, învelit în miasme oribile și plin de animale sălbatice.

„Ani nesfârșiți rătăcesc pe malul acesta răsboinicii cari au făcut fapte rele, cari au fost pedepsiți pentru ele cu moartea, fiind scalpați.

„Fiindcă un Mangaș se prezintă în fața Marelui Spirit fără păr nu de demn să fie primit la vânătoarea eternă, în eterna fericire, pe care Marele Spirit le păstrează răsboinicilor cari n'au fost niciodată învinși!

Atunci Jean Bart întrebă pe șef, care erau intențiunile sale mai apropiate.

Șarpe Inaripat răspunse:

— Eu nu nutresc nici o rancună contra tinerilor mei frați albi.

„Am hotărît chiar să renunț la Gazela cu păr de aur fiindcă văd că nu-mi este destinată; e sigur că nici Marele Spirit nu voește acest lucru.

De aceia, cer tinerilor mei frați Fețe Palide să facă alianță c mine; când ne vom găsi pe teren de răsboi să nu ridicăm unii armele contra altora.

„Fiindcă noaptea e limpede și fiindcă tinerii mei amici

Figuri Palide sunt asigurați de soarta Gazelei cu păr de aur, care se găsește în fort, sub paza negrului și a indianului lacustru eu aș cere tinerilor mei frați să mă întovărășească în insulele vecine, spre a-mi aduna răsboinicii cari se tem de vitejia Figurilor Palide.

„Voi ierta pe răsboinicii lui Cioc de Vultur dacă se vor spune.

„Cu tribul refăcut mă voi înapoia la wigwawurile mele!

CAPITOLUL III

Termitele

Cercetașii luară bucuroși de această propunere care punea capăt persecuției Mangașilor împotriva lor.

Trecură deci noaptea în tovărășia lui Șarpe Inaripat, pe insulele vecine navigând cu pirogile Mangașilor ancunse de aceștia printre tufișurile din vecinătate.

Partizanii lui Cioc de Vultur, refugiați prin acele paragini, erau în număr de aproape o sută. Adăugați la supraviețuitorii din partida opusă, totalul războinicilor tribului nu trecea de două sute.

Era un număr destul de redus față de ce era la începutul ostilităților.

In zorii zilei cercetașii se înapoiară la fort, primiți cu nespusă bucurie de Flora și Zomba și cu aceiaș bucurie, deși mai puțin expansivă, din partea uli Ureche Fină.

Lovitura primită de Ureche Fină pe când trecea prin dreptul unui grup de indieni, armați cu sdravene ciomege, cu care-l isbiseră peste picioare, nu mai era acum decât o echimoză fără gravitate.

Intr'adevăr, acum putea merge bine și fără durere.

Pieile roșii se ocupară toată dimineața spre a încheea definitiv alianța, cu saluturi și ceremonii care durară mai bine de o oră, în mijlocul bucuriei generale și spre marea distracțiune a Florei.

Se schimbară lungi discursuri, strângeri de mână, frecături de nasuri, schimburi de picături de sânge scos din braț și alte asemenea bazaconii.

La amiazăi Șarpe Inaripat se îmbarcă cu toată ceata, urmărit de uralele celor trei cercetași

Aceștia când îi văzura dispărând în depărtare și pierzându-se în mijlocul arhipelagului, scoaseră un suspin de ușurare.

— Să sperăm că n'o să-i mai vedem!

„Așa aliați, mai bine să-i pierzi decât să-și găsești!

— Ai dreptate! La dracu cu asemenea prieteni.

— Aceștia sunt prieteni cărora le vrei binele în raport invers cu vecinătatea lor — conchise râzând Jean Bart.

Toți râseră; Zomba aprobă sgomotos, începând să joace o nebunească „fantazie" abisiniană.

A doua zi fiecare își reluă munca. Dar se hotărî ca Zomba sau chiar Ureche Fină să rămână cu Flora.

După grava experiență făcută, ar fi fost imprudent să mai fie lăsată singură tânăra, expusă la eventuale primejdii.

Chiar și cercetașilor le veni ideea de a înființa un sistem de semnale cu ajutorul unei antene înălțate pe terasa fortului și în vârful celui mai înalt arbore depe șantierul de lucru.

La extremitatea antenei fu legată o frânghie care servea să se arboreze steaguri de diferite colori.

Fiecare dintre ele avea o semnificație specială: astfel, la distanță se putea vorbi fără să fie nevoie să se apropie de fort.

* * *

Trecu astfel o săptămână de absolută liniște.

Cum munca era grea, cercetașii hotărîră să suspende Duminica orice muncă manuală, consacrând-o escursiilor în părțile încă necercetate ale insulei.

Nu era greu de explorat partea de vest, afară de un grup de stânci care părea abrupte.

Tinerii italieni voiră să vadă ce se afla înapoia acelor stânci spre a avea o idee completă de configurația insulei.

Zomba, Ureche Fină și Flora trebuiau să-i întovărășească, spre a nu rămâne nimeni acasă, expus cine știe cărui pericol neașteptat.

Grație lațurilor călătorilor, urcarea stâncilor nu fu grea ici chiar pentru Flora care era agilă și ușoară.

Când trecură bariera stâncoasă și coborîră de partea opusă se găsiră în fața unei vaste câmpii unde un spectacol destul de ciudat li se oferea

Numai indianul lacustru știa de ce e vorba

Dar Jean Bart, care avea atâtea cunoștințe geografice și citise mult despre fauna și flora globului întreg, bănui imediat ce poate fi:

— Dar astea sunt termitiere!

Și se întoarse spre Indian, spre a afla dela el ce nume dau localnicii acsetor munți înălțați de furnici.

Ureche Fină pronunță un nume așa de barbar, că toți isbucniră în râs.

Termitierele regiunii braziliene sunt cuiburi construite de furnici cu o materie pământoasă și noroioasă care se usucă apoi ca cimentul.

Când cuibuirile sunt terminate, ele formează pe pământ conuri de diferite înălțimi.

Unele sunt mici, altele enorme. O gaură care cobora dela vârf până la bază, comunica cu subteranele care servesc de locuințe furnicilor.

— Ah! Dar asta ce e?

„S'ar zice că sunt cadavre de mistreți... Dar par învelite cu o mantie mișcătoare...

— Nu vă apropiați! — strigă Ureche Fină îngrozit.

„Sunt termtie, furnici albe!

„Sunt extrem de periculoase!

— Ah! da, mi-aduc aminte că am citit ceva despre năpravile lor — zise Raimondo.

Toți se îndepărtară, strângându-se unii lângă alții, și se așezară pe o stâncă puțin depărtată de unde puteau observa comod.

Furnicile albe formau un fel de covor mișcător.

Sfârticau cu ardoare cadavrele de mistreți și duceau în gropile lor bucăți de carne.

Cercetașii verificară cu ochii lor ceeace auziseră și citiseră.

In puține minute termitele dau gata un cadavru oricât de mare ar fi el.

Nu mai rămaseră decât scheletele și fiecare furnică intra cu o bucățică de carne sau de piele acoperită cu păr care părea uriașă față de puterea micei ființe

Flora se retrase cu desgust.

— E oribil!

— E curios! — zise Jean Bart. Nu sunt mai mari ca furnicile noastre roșii!

— Aceste mici gângănii cari par nevătămătoare la prima impresie sunt de o voracitate o ferocitate și o putere de necrezut.

— Da, dar ia gândiți-vă la numărul lor! Cred că sunt milioane! Nu e așa, Ureche Fină?

Acesta făcu un gest care exprima infinitul.

Dar deodată, onorându-și porecla, se întoarse și privi în direcția unui tufiș îndepărtat.

— Ia uitați-vă colo!

„M'aș mira dacă n'aș vedea apărând ursul de miere!

— Ursul de miere? — observă Jean Bart.

„Nu e acela pe care noi îl numim furnicarul?

— Dar furicarul ar fi ursul de furnici nu de miere — notă Raimondo.

— Știu!

„Dar ursul de miere, din America de Nord, mănâncă mierea pură în trunchiuri de albine; și ursul de furnici, sau furnicarul mănâncă furnicile în America de Sud.

— Ureche Fină zâmbi și zise la rândul său:

— Da, așa ar fi, numai că furnicarul nu disprețuește nici mierea când îi ese în cale.

„Astfel, cum el servește de indicator al stupilor de albine, noi îl numim ursul de miere.

Și făcu un gest de tăcere.

CAPITOLUL IV

Ursul furnicar contra pumei

Tufișul pe care îl arătase ghidul se scutură puternic și eși afară ceva subțire și lung, un fel de trompe de elefant.

Niciunul dintre Europeni, nici chiar africanul nu ar fi putut lua acea trompă drept un bot de animal, dacă ochi ochișori negri și lucioși și două urechi scurte nu ar fi apărut la extremitatea superioară a tubului.

Corpul animalului eși încetul cu încetul din tufiș.

Avea dimensiunile câine mare, dar de o formă ciudată.

Blana îi era negricioasă și grosolană; o largă bandă neagră, tivită cu alb, se lărgea pe cearfă și o coadă lungă de peste un metru, acoperită cu fire subțiri, ședea îndoită pe spinare.

Dar înfățișarea cea mai ciudată era tocmai botul care sfârșea cu o gură mică, largă de vre-o trei centimetri și fără dinți.

Picioarele, mari și viguroase nu se asemănau între ele.

Acele dinapoi păreau mai scurte ca cele dinainte, ceeace era datorit felului de umblat al animalului.

Dinapoi, ghiarele se așezau bine pe pământ ca la orice patruped, dar dinainte, cele patru unghii dela fiecare ghiară în loc să fie ca unghiile dela pisică, erau îndoite înănutru iș animalul spre a evita să meargă pe ele, le așeza transversal.

Astfel era obligat să meargă încet și cu o alură ciudată.

Indianul explică încet:

— Ghiarele dinainte nu servesc decât să sgârie pământul, atunci se ridică ca niște greble.

— Oh, oh! ce duce în spinare? întrebă Flora. — Coada mă împiedică să văd bine fiindcă animalul e întors.

Indianul zâmbi.

— Dacă nu mă înșel, trebue să fie puiul.

„Avem în fața noastră o femelă care își poartă puiul pe spate.

Atunci furnicarul, dădu de câteva ori cu botul în ridicătura de pământ care căzu și începu să o fărâme cu picioarele.

Era un cuib mic de furnici.

— Dar e distractiv de tot ursul nostru!

Toți se așezară pe stâncă spre a gusta netulburați spectacolul.

Animalul se îndreptă spre una din piramide, se ridică pe labele dinapoi și sprijinindu-și cele dinainte pe conurile de lut, căuta unu mia fraged și mai ușor de năruit.

Aceste conuri, făcut din nisip și pământ întărit sunt totuș atât de rezistente încât trebue un tânăcop spre a le ataca.

Dar furnicarul are unghii care echivalează cu acest instrument.

Animalul ar fi isbutit repede să-l găurească dacă n'ar fi băgat de seamă că furnicile albe sunt afară din cuib.

Era însă și un pericol; dacă furnicile l'ar fi atacat în massă, în mod fulgerător; atunci cu greu s'ar fi putut apăra.

Spre a evita să fie atacat, furnicarul trebui să se ascundă.

Pentru Ureche Fină spectacolul nu era o noutate și știa ce se va întâmpla.

— Fiți atenți! — zise cercetașilor.

Deabia prezența furnicilor modificase planul animalului nostru și acesta se duse de se postă după o piatră, pândind cărarea furnicilor pe care o trasase cele două lungi șiruir ale lor.

Acolo, ghemuindu-se așa ca numai botul să-i poată atinge panglica vie, lucru ce-l făcu și puiul care se dăduse jos din spinarea mamei, scoase din trompă limba sa, asemănătoare unui vierme lung, plină cu un lichi cleios și o retrase plină de furnici.

Această ciudată limbă, lungă de peste treizeci de centimetri și groasă ca un toc de scris, reîncepu operația cu o iuteală extraordinară; din când în când mama se oprea spre

a-și conduce odrasla în această curioasă vânătoare care dă stra enorm pe călători.

- Drace! mă uimește pompa asta îndrăcită!

„Cred că trebue să înghită cu miile pe minut!

Ureche Fină ridică brusc mâna.

Insemna că un alt fapt avea să se producă.

Din ce parte?

Cu mâna stângă, indianul arăta un alt tufiș, tocmai în direcția de unde eșise furnicarul nostru.

Eși de acolo un animal grozav.

Călătorii noștri îl cunoșteau.

Părea o pisică enormă, galbenă, cu corpul lung, coada mare, cu ochii mari, scânteietori.

Il văzuseră de multe ori, când se coborâseră spre Amazon prin pădurile de pe poalele Chimborazului.

Era puma, leul american, regele pădurilor de Sud.

— Carabinele gata!

— Gata! dar aci suntem siguri.

„Până să ajungă la noi, cinci, gloanțe îl vor opri, credem, pe loc!

Cercetașii nu se sinchisiseră de furnicar; știau că aceștia sunt inofensivi pentru om.

Dar puma în stare sălbatecă e periculos și curd, mai ales când e flămând.

Atunci devine furios și, dacă e atacat, rezistă în așa chip încât atacatorii riscă de multe ori viața.

Face salturi enorme de câțiva metri și se suie cu agilitate pe copaci.

Cercetașii se puseră în gardă, dar văzură că uma nu se ocupa de ei.

Privea pe furnicari.

Când intră în câmpie se opri, rămânând nemișcat ca o pisică în fața șoarecelui, gata să-i sară în cârcă.

Dar ursul se întoarse și îl văzu.

Apucă puiul cu labele dinanite și și-l aruncă în spate, ducându-se să se sprijine de o termitieră unde așteptă pe dușman.

Părea că nu se teme de leu, încrezător în puterea unghiilor sale ascuțite.

Puma făcu un salt care îl duse chiar lângă urs.

Acesta îi repezi o ghiară în figură care se umplu de sânge.

— Oh, oh! — făcu Raimondo — rana asta o să-l înrăiască pe leu...

— Mi se pare — adăugă Raimondo — că nu-i va fi ușor să înfrângă o mamă care își apără puiul.

Incercările leului nu avură nici un rezultat mai bun.

Formidabilele ghiare ale furnicarului se opuneau la orice atac.

Intenția evidentă a ursului era nu unami de a răni pe inamic dar să-l atragă în ghiarele sale puternice, strânfându-l ca ursii adevărați.

Strânsoarea e adesea atât de tare în cât sufocă pe oricine se lasă prins.

Dar puma avea experiență de oare ce nu se mai apropia acum.

Deodată puma puse ochi pe micul furnicar.

Se pregătea să sară pe el.

— Oh ! — strigă Flora — ursulețul e pierdut

— Nu — răspunse Raimondo.

Și, întinzând pușca, trase.

Tovarăși avură aceiaș idee.

Cele cinci detunături se confundară într'una.

Puma se rostogoli, trăznit.

Furnicarul se ridicase pe labele dinapoi privind în toate părțile.

Nu întârzie să vadă oameni depe stâncă.

Avusese intuiția că de acolo îi venise salvarea i copilului său ?

— Să vedem ce va face ?

Ursul examină pentru un moment pe oameni.

Apoi înaintă cu pași înceți spre puma.

Il mirosi, îl atinse cu trompa, apoi, ne știind ce să facă cu dușmanul mort și sătul de furnici pentru toată ziua, se înapoie spre tufișul de unde eșise, și dispăru.

— Drum bun ! Dar aș fi vrut să te vedem că ai puțină recunoștință pentru noi care ți-am salvat puiul !

Această idee făcură pe toți că isbucnească în râs.

— Nu vom ști niciodată dacă este sau nu multumit de noi! — zise grav Jean Bart.

CAPITOLUL V

Omul misterios

Raimondo dădu ordin să se curme excursia începută.

— Dar să fim în gardă! Imi face impresia că pe aci sunt animale pe care nu e tocmai bine să le întâlnim.

— Tinerii mei șefi Figuri-Palide — zise Indianul — ar face bine să țină carabinele în mână.

„Zomba și cu mine vor merge unul înainte, altul îndărăt.

— Foarte bine. Noi, cu Flora, vom forma centrul expediției.

Traversară câmpia și intrară într'un fel de tunel de pădure format prin trecerea fiarelor, în timp ce Jean Bart dădea oarecari explicații asupra faunei regiunei aceleia.

— Aci sunt alte specii de furnicari — începu el. — Sunt diferiți atât ca înfățișare cât și ca obiceiuri.

„S'ar putea numi urși agățători fiindcă specialitatea lor e să mănânce furnicile care își fac cuiburile pe arbori, ca și viespile sau albinele; Sunt prevăzuți cu coadă netedă și răsucită ca a maimuțelor, lucru ce-i deosebește de furnicarii pe care i-am văzut adineaori.

„In această specie sunt acei numiți „tamandua“ mai mici de cât adevărații furnicari.

„E înalt de aproape un metru, are botul mai scurt, deasemeni și unghiile și le are altfel dispuse cea ce îi permite să se cațere pe copaci și să meargă mai bine pe pământ.

„Și tamandua e lacom de miere.

„Ca și celalt furnicar, femela își poartă puiul până când se face mare și poate umbla și vâna singur.

„Tamandua e numit și „furnicarul cu trei degete, fiindcă n'are decât trei degete la fiecare labă.

Jean Bart fu întrerupt de Zomba care eșea dintr'un tufiș, făcându-le semn să se oprească.

Apoi, dispăru la loc.

— Ce o mai fi ? — murmură Raimondo. — Ce poate fi ?

* * *

In vreme ce se desfășurau scenele descrise mai sus, la o mică distanță se întâmpla un fapt interesant.

Acea parte a inslei măsura aproape trei sute metri în lărgime și dublu în lungime. Peste tot o câmpie cu pădure și o plaje nisipoasă.

Tocmai în momentul în care călători reușeau să escaladeze stâncile, o pirogă mică de tot și prăpădită, care făcea apă prin mai multe părți, se apropie de plaje.

Un om acoperit de frunze, cu părul lung și ciufulit, cu barba încurcată, aspect trist și dezordonat sări pe nisip slăbinându-se.

Azia se ținea pe picioare.

Cu o aviditate începu să caute rădăcini care puteau să-i astâmpere foamea lui grozavă; în cele din urmă găsi ceva care semăna cu „maniocul" și o îmbucă cu aviditate, după ce îi curățise coaja cu un cuțit ruginit ce-l avea la brâu.

Mestecă îndelung rădăcinile, bău niște apă din râh și se pregătea să intre în pirogă când ceva îi atrase atenția.

— Oh! dacă ar fi un ..silo". Ochii săi avură o licărire de speranță.

Ce o provocase ?

Iată : într'un punct i se păruse că observă că iarba era mai înaltă, mai deasă și mai regulată decât în altă parte.

Diferența putea să fie observată de un ochi obișnuit cu asemenea lucruri.

Indienii și vânătorii, constrânși adesea la curse repezi, fie pentru a evita o luptă, fie pentru a urmări un vânat, sunt obligați să părăsească o mare parte din prada lor sau din obiestele care le duceau cu dânșii

In acest caz, ne voind să le piardă, face ceea ce în limbajul căutătorilor de aur se numește un „silo".

„Silo" se face astfel: se întind piei de jaguar în fundul unei gropi anume făcute, tapisându-se această groapă adâncă cu piei spre a o feri de umezeală; acolo se depun lucrurile care voesc să le păstreze, acoperindu-le, deasemena cu piele.

Apoi pun pământ deasupra cu multă grije, sădind iarbă care crește repede. Pământul scos este dus departe, sau aruncat în apă.

Operația nu trebue să lase nici o urmă, așa ca nimeni altul să nu descopere „silo"-ul.

Obiectele depuse acolo se conservă mulți ani de oarece pieile tari nu sunt pătrunse de viermi sau de umezală.

Omul fixă îndelung punctul suspectat, gândindu-se ce să facă.

In cele din urmă se hotărî.

Luă un ciocan de lopată din pirogă, îngenuche, scoase un cuțit și trase cu vârful un patrat pe locul suspectat.

Cum să descriem emoția și teama necunoscutului în momentul când vîrî lama în pământ?

Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare.

Apoi se apucă serios de lucru.

Trebuia să facă dese pauze de oarece oboseala era mare pentru un om slăbit de lipsuri cum era acesta.

La un anumit punct păru că voește să se lase păgubaș.

Lacrimi de neputință îi curgea din ochi.

Dar reluă lucrul cu curaj, îmboldit de o nouă speranță

De odată întrevăzu un colț de piele de jaguar.

Inima îi bătea cu violență.

Ce conținea oare ascunzătoarea?

Poate ceva fără valoare pentru dânsul, căruia îi trebuiau doar arme, haine și muniții?

Tremura de teama unei dezamăgiri după o muncă atât de obositoare.

Dar energia voinții îi învinse toate ezitările.

Scozi, scobi, asvârlind cu frenezie pământul.

Trase afară pielea de jaguar.

Abia își ținu un strigăt de bucurie sălbatecă

Dăduseș de un adevărat ascunziș al unor vânători albi: erau acolo curse pentru animale, carabine, revolvere, o castă cu muniținni, o secure și cuțit de vânătoare.

Găsi și un fel de veston de piele, o pereche de bocanci cu cue, o beretă și un tricou de lână

CAPITOLUL VI

Șarpele boa

Omul adormise de câteva clipe când, deasupra capului său, în frunzișul unui copac care își întindea orizontul crăcile, se auzi un fâșâit.

Și un lucru monstruos căzu în jos ca o funie groasă care se desface.

Era capul și corpul unui uriaș șarpe boa care, prins de cracă, se rostogolea tocmai deasupra corpului celui adormit.

Capul reptilei se opri la vre-un metru; apoi începu să se legene, cu un ușor șuerat.

In acel moment, dintr'un tufiș eși Zomba care privi de jur împrejur cu atenție.

Văzând grozavul spectacol se trase înapoi și dispăru.

Atunci se duse să înștințeze pe cercetași.

Se înapoie pe plaje și constată că lucrurile erau în acelaș punct; șarpele își continua balansul său care dura de vreun sfert de oră.

Crezu că are ticp să conducă pe cercetași și pe Ureche Fină care scotocea, în flancul stâng, la oare care distanță.

Reapăru în fața tinerilor, nemișcați, care îl așteptau.

— Veniți ! — zise încet.

„E ceva extraordinar.

Șarpe boa stă deasupra unui om adormit !

— Ce spui ?

— Explică-te mai bine, Zomba !

— Veniți !Eu văd un om adormit cu gura deschisă și deasupra un șarpe în pom care privește pe om !

— E departe ? — întrebă Raimondo.

— E după tufișul acela.

Luând armele, cercetașii și Flora se luara după Zomba care le deschidea drumul.

Flora avea și ea un revolver în mână.

Văzură curând șarpele care se legăna deasupra adormitului.

Cercetașii păreau fascinați de ciudatul spectacol.

Jean Bart fu primul care își reveni.

Trebue să trimitem un glonț în capul șarpelui înainte ca acesta să apuce între inelele sale pe bietul om !

Toți trei ochiră și voiră să tragă.

Dar era prea târziu.

Boa, ca și cum ar fi presimțit intențiile lor, își dădu drumul peste nenorocitul adormit, care, deșteptat de lovitură, privea cu ochi holbați de groază.

Șarpele îl încolăci, îl strânse cu toate zadarnicele sforțări pe care le făcea spre a se libera de grozava strânsoare.

Boa nu sunt veninoși și nu mușcă; dar vertebrele lor formează sub piele un lanț extrem de puternic, cu care încolăcesc victima, o sufocă, o zdrobesc spre a o înghiți api într'o lungă și grea digestie.

Omul și rapele formau pe nisip o masă confuză; era greu de deosebit unul de altul, de oare ce mișcările lor erau atât de repezi și de dezordonate încât ochiul spectatorului nu putea fixa un punct cu siguranță.

Nu puteau nici să tragă de frică ca nu cumva glonțul să nu isbească pe nenorocitul om.

— Cu securea ! cu securea ! — urlă Marius.

Ceilalți patru lăsară înapoi pe Flora și se aruncară cu securea în mână.

Dar când se găsiră în fața monstrului grup, văzură că era imposibil să se servească se și de secure.

Boa strânsese atât de bine pe necunoscut, care se lupta cu toată energia desperării, încât era imposibilă orice scăpare ; svâcniturile continue ale victimei și reptilei făceau din aceasta o țintă prea mobilă spre a o putea nemeri în plin, fără să fie lovit și omul.

De altfel spectatori oribilei scene nu avură timpul să ia nici o hotărîre; omul scoase un geamăt care sfârși într'un horcăit surd și se înțepeni în strânsoare în vreme ce un val de sânge îi țâșni pe gura larg căscată.

Lupta se isprăvise; boa îi rupsese coastele și îi zdrobise plămânii.

Flora își venise în fire și văzu cu groază temutul ad-

Boa începuse să se descolăcească ridicând capul amenințător spre cercetașii cari îngroziți trebuiseră să asiste neputincioși la grozăvie.

De aproape tinerii traseră cu revolverele în capul monstrului.

Acesta se prăbuși svârcolindu-se lângă victima sa.

Inelele se desfăcură și călătorii putură observa pe individ.

De unde venea, cu piroga sa pdăpădită ?

De ce scobise gaura și ce erau toate aceste arme conținute acolo.

De ce adormise acolo înainte de a observa împrejurimile ?

Flora alergă și ea, după ce asistase de departe la tragicul duel.

Deodată se desfășură o altă scenă neașteptată și extraordinară.

O pasrăre uriașe, de dimensiuni fantastice, cu ciocul mare, se aruncă din înălțimile văzduhului asupra grupului celor două cadavre.

Cu ghiarele-i puternice le apucă pe amândouă și cu o vizibilă sforțare a aripilor le ridică luându-și sborul; greoi, dar destul de repede pentru ca cercetașii, ca fascinați de întâmplare, să nu poată face nici un gest înainte ca el să fie în afară de raza lor.

Dar greutatea trebuia să fie prea mare pentru sburătoare.

La un moment dat condorul, care bătea furios din aripi, păru tras în jos de greutatea celor două cadavre.

Făcea mișcări violente a căror explicație o avură repede spectatorii acestei scene.

— Drace ! Lucrul devine fantastic !

„Condorul a rămas cu ghiarele prinse în hainele omului căruia nu-i mai poate da drumul.

— Da ! așa e ! — zise Raimondo

„Greutatea îl trage în jos si nici să-i dea drumul nu poate !

— Il ucidem ?

— Atenție ! — zise Zomba

„O să cadă în apă.

— Adevărat !

Ureche Fină înțelese.

Sări în vechea pirogă și se îndreptă spre locul unde era probabil că va cădea condorul.

Cercetașii și Zomba luaseră la ochi.

Când distanța fu favorabilă, Raimondo dădu ordinul :

— Foc !

Patru detunături se auziră ca una singură.

Pasărea tresări, isbită în diferite locuri, mai încercă să lupte și se lăsă să cadă ca o piatră.

Cele trei cadavre, căzură ca o saltea în apă, ridicând un val spumegând; indianul, care era gata, aruncase lațul la momentul oportun.

Masa de cdavare nu se afundă prea mult, ținută de frânghia pe care ghidul o ținea în mână până ajunse la mal.

Cinci minute după aceasta, Zomba și Ureche Fină separară trupurile care fromau massa de cadavre.

— Foarte ciudat ! — observă Raimondo.

„Dar cine e acest om misterios ?

„De ce a venit după ce a rătăcit dealungul fluviului, așa cum reese după nenorocita stare a pirogei sale.

„Cunoștea el prezența acestui „silo“ ?

— Ciudat ! De o mie de ori ciudat !

— Poate vom lămuri odată și odată acest mister — conchise Ligrul.

Flora care îngenunchiase lângă trupul neînsuflețit al omului necunoscut, murmura o rugăciune.

Oamenii făceau roată, miscati, în jurul lui.

CAPITOLUL VII

Carnetul roșu

— Eu nu voi fi liniștit până nu voi lămuri acest mister !! — zise Marius.

Chiar și ceilalți păreau foarte curioși de ciudățenia situației.

Tăcură un moment apoi Raimondo zise :

„Omul n'a putut veni decât cu piroga.

„E o pirogă indiană, foarte veche și aproape inutilă.

„Acest lucru dovedește că el s'a folosit mult de ea.

„Această supoziție a mea e confirmată și de starea dezastruoasă a hainelor sale și a persoanei sale.

„S'ar zice că nenorocitul s'a pierdut prin aceste locuri și n'a mai știut să iasă din labirintul acestor insule; n'a putut, sau n'a avut mijloacele necesare, ca să-și agonisească hrana.

„A ajuns aci, a descoperit gaura — sau poate îi cunoștea prezența lucru ce nu se poate lămuri — a săpat și a găsit armele de care s'ar fi putut servi ca să-și câștige existența și să se apere de dușmani și fiare sălbatice.

„Munca dezgropării, slăbit cum era — corpul său apărea macerat de atâtea lipsuri — trebue să-l fi obosit peste măsură

„Zdrobit, s'a culcat pe iarbă, la umbra copacului, fără să se mai preocupe de nimic; somnul l'a furat și a căzut ca într'o letargie.

„Șarpele a sărit asupra lui și ce a urmat se știe.

„Altceva nu mai știm.

„Nu ne rămâne altceva de făcut decât să continuăm cercetările îndecândd prin a cerceta cadavrul.

„Poate vom găsi vreun semn de recunoaștere. prin zu-zuinare.

* * *

Marius însă tăie vorba.

Se aplecă deasupra omului și începu să scotocească prin zdrențele care acopereau cadavrul:

Era o treabă desgustătoare, dar călătorii noștri, în viața primitivă pe care o duceau de atâția ani, mereu în mijlocul naturii, în luptă cu oamenii și elementele, se deprinseseră cu toate slăbiciunile omenești.

Nimic nu-i mai desgusta, afară de ticăloșia înăscută în animalele cu două și patru labe.

Marius scoase un strigăt de triumf.

Pe piele, sub centura pe care marinarul o avea la mijloc — căci necunoscutul ca aparență generală părea un marinar — simțise ceva care trebuia să fi fost un portofoliu sau un carnet.

Cum centura era solid prinsă și cufundarea în apă o făcuse și mai strâmtă, Lombardul nu mai pierdu vremea s'o desfacă.

Scoase cuțitul de vânătoare și o tăe.

Pe iarbă căzu un carnețel roșu, murdar și decolorat.

Marius îl deschise și văzu în el foi.

— Mii de bombe ! Asta e !

„Cred că misterul se va desvălui singur fără să mai fie nevoie de cercetări.

— Da, da ! — zise Flora — în foile acestea vom găsi lămurirea.

Se aplecă curioasă să vadă, în timp ce cercetașii cercetau dacă nu căzuse ceva din carnet.

Dar Raimondo înfrână curiozitatea generală.

Făcu un gest către Zomba și Ureche Fină :

— In această gaură de unde necunoscutul a scos armele și restul, voi îl veți îngropa; așa cel puțin va scăpa de a deveni prada fiarelor aerului, pământului și apelor, cari mișună pe aci.

Cei doi se supuseră imediat.

Dar Milanezul se preocupă mai întâi ca un cumva să mai rămână ceva asupra cadavrului.

In câteva minute Abisinul și Indianul acoperiră cu pământ cadavrul misterios.

Bine înțeles celelalte două cadavre fură lăsate prada cotegilor de tot soiul.

— Acum eu aș spune să punem bine carnetul — continuă Raimondo — și să-i amânăm descifrarea pe după masă, așezați comod la umbra fortului.

Luară dispozițiile necesare înapoierii.

Flora și Zomba pregătiră repede o masă sumară, dar abundentă, de oarece toți erau flămânzi.

Mâncară cu ovioșie și când isprăviră se așezară la descifrarea carnetului roșu.

Scoaseră foile, examinându-le una câte una.

Erau paginile numerotate ale unui manuscris.

Marius făcu o mutră cam desamăgită.

*

— Mi se pare că povestea nu e așa de lungă, dragii mei.

„Ia uitați-vă !

„Păreau că sunt multe, dar în realitate erau scrise rar, cu litere mari, cu mari spații între ele.

— Păcat ! — observă Flora.

„Mi-ar fi plăcut o extraordinară poveste mai lungă.

— O s'o lungim cu comentariile noastre — adause Pear Bart zâmbind.

„Ia să vedem, ce zice manuscrisul.

„Incepi de citește, Marius !

— Așteaptă, lasă-mă să-i clarific toate paginile.

Cum erau multe rupte, trebui o întreagă operațiune spre a le pune alături, spre a se reconstitui paginele întregi.

Fu o ocupație care luă oarecare timj, ceace avu darul să facă nerăbdător pe Marius, nerăbdător de firea lui.

Raimondo îi luă din mână foile le răspândi pe masă, în timp ce Milanezul mormăia nemulțumit că întârzie să cunoască conținutul.

In cele din urmă Romanul isbuti să clasifice foile.

Privi pe cel dintâi și zise :

— Atenție, acum încep.

„Mi se pare că vom ști de la început numele individului.

— Sunt numai urechi ! — zise Flora.

— Aide odată ! Nu vezi că stăm pe spini ?

– Scoteți-i de dedesubt ! — răspunse calm și zâmbind Romanul.

Luă foaia în mână și începu :

— Eu, Petre Durtal, povestesc aventura care mi s'a întâmplat vara trecută.

„Și recopiez manuscrisul pe care l'am avut în mână.

„Acesta e așa de interesant, că m'am hotărât să-mi consacru întreaga existență, dacă va fi nevoie, pentru descoperirea adevărului.

„Jur că tot ce voi scrie corespunde exactului adevăr că manuscrisul e copiat cu atenție, fără nici-o omisiune sau vre-o adăugire din partea mea, și că nimic nu se datorește fanteziei.

„Iar eu, sănătos cu trupul și cu mintea semnez: Petre Durtal.

— Mii de pipe ! E limpede de tot până acum.

„Se vede cu ușurință că omul nostru avea calitatea de a fi precis.

— Probabil că era un marinar — observă Ligurul — aceștia sunt așa de meticuloși în însemnarea întâmplărilor cari, în viața lor sbuciumată, par, ori cât de neînsemnate ar fi, lucruri importante.

Grupul cercetașilor, cu Flora, cu Zomba și Ureche Fină, erau concentrați cu toți în citirea acelui manuscris.

Armele le așezaseră rezemate de pomi și nimănui nu-i dete prin gând că în liniștea desăvârșită care domnea împrejur s'ar mai putea întâmpla ceva.

Flora la un moment dat poate ca să mai facă o diversiune zise :

— Ce ați zice dacă odată cu citirea manuscrisului am savura câteva din minunatele banane pe care le-am cules eu și pe care le-am pus în fort, la răcoare ?

Și, fără să mai aștepte aprobarea unanimă pe care o știa că o are cu anticipație, o luă la fugă spre casă, de care o despărțeau vre-o sută de metri.

Deschise ușa în fugă, și dispăru în odaia de jos.

Cercetașii o urmăriră câtăva vreme cu privirea, apoi se concentrară iarăș în jurul mesei, știind că nu-i va trebui fetei decât puține minute să se înapoieze.

Deodaăt un ţipăt stăşietor se auzi din fort, un ţipăt de groază, care făcu să tresară toţi cei de afară.

— Ce s'a întâmplat Florei ? — strigă Marius.

Intr'o clipă, toţi alergară, după ce îşi apucaseră armele, în spre casă.

Deschiseră larg uşa şi în semi-obscuritatea odăii văzură pe Flora trântită jos, ca moartă, şi lângă dânsa n regim mare banene, asvârlit pe jos.

— Ce este ? Flora ! Flora ! răspunde ! — strigară îngroziţi cercetaşii.

Se aplecară şi Marius constată că fata era numai leşinată, de spaimă, poate.

Ce văzuse ? Ce vedenie, ce fiinţă îngrozitoare îi apăruse în faţă, pentru ca Flora, destul de curajoasă în împrejurări critice, să leşine deodată ?

Toţi se priveau înmărmuriţi. Ureche Fină dădu binişor la o parte grupul amicilor, îngenuche lângă Flora, îi apăsă cu două degete tâmpla dreaptă, ceru un pic de apă, o stropi uşor şi ridicându-o în braţe, o aşeză pe pat, gata să-şi vină în fire.

Apoi se repezi la regimul de banane, îl lovi cu piciorul de la distanţă, cu mare atenţie.

Nimeni nu pricepea nimic.

Ureche Fină, se repezi să cerceteze colţurile întunecoase ale camerei, unde s'ar fi putut ascunde ceva.

Cu ţeava puştii, încerca cu precauţiune toate colţurile.

Deodată sări la o parte şi zise :

— Fugiţi ! Daţi-vă la oparte !

Indianul trase brusc a ladă goală care acoperea locul.

O exclamaţie de groază eşi din pieptul tuturor.

Ghemuită în colţ, o fiinţă apocapilpţică şedea tupilată. Opt picioare groase, negre-cafenii, păroase în mijlocul cărora, pe un trup groaznic, sticleau nişte ochi negri ca nişte

mărgele. In dreptul gurii doi colți mari negri ca niște clește se agitau ușor.

Era marele păianjen de pământ!

Flora, voind să ia regimul de banane, în care se ascund de obicei acești monștri, a dat de el și din fericire, pentru ea, păianjenul s'a speriat, ascunzându-se.

Câteva lovituri de secure, fură de ajuns să ucidă oribilul animal.

După câteva clipe, o scoaseră afară și restabilindu-se toți din emoția încercată, reluară descifrarea manuscrisului.

Citiți urmarea în fascicula No. 80 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 12 Mai 1[illegible]

Carnetul roșu